

неоднорідні. Аналіз приведених вище точок зору вчених дозволяє зробити висновок, що переважна більшість науковців до елементів правового статусу працівника відносять його обов'язки і права, які обумовлені поставленими перед ними завданнями.

Основа правового статусу дільничних інспекторів міліції складають їх: завдання, функції, обов'язки, права та відповідальність. Інші елементи істотно не впливають на якісну характеристику правового статусу державного службовця і, звідси – дільничного інспектора міліції. Отже, такі елементи правового статусу, як призначення на посаду, правовий та соціальний захист, заходи заохочення, гарантії, професійна компетентність є факультативними, тобто не обов'язковими, і як слід, не завжди впливають на правовий статус працівника.

Підсумовуючи вищевикладене, доцільним правовий статус дільничних інспекторів міліції можна визначити як передбачену в нормативно-правових актах систему прав, обов'язків та юридичну відповідальність окремої категорії працівників, що виконують завдання із охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, боротьби з правопорушеннями та їх профілактики на закріпленій за ними адміністративній дільниці.

Література

1. Закон України "Про міліцію" : від 20.12.1990 р. № 565- XII ? Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/565-12>.
2. Адміністративне право України : підруч. [для юрид. вузів і фак.] / за ред. Ю. П. Битяка.– Х. : Право, 2000.– 520 с.
3. Тучак М. О. Адміністративно-правові засади діяльності дільничних інспекторів міліції: дис. кандидата юрид. наук / Тучак Микола Олексійович.– Х., 2002.– 209 с.

УДК 342.95:343.137.5(043.2)

Розум І.О.,
асистент,
Земляк І.Я.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДО ПИТАННЯ ПРОБЛЕМНИХ АСПЕКТІВ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ НЕПОВНОЛІТНІХ

Зміни, що відбуваються у політичній, економічній і соціальній сферах, духовно-моральні труднощі нашого життя стали істотним факто-

ром, що дестабілізує традиційні сімейні відносини. З кожним роком збільшується кількість сімей, не здатних належним чином забезпечити утримання і виховання дітей. Падіння рівня життя, збільшення числа неблагополучних родин, втрата моральних цінностей призвели до того, що діти найчастіше "витісняються" на вулицю, наслідком чого є небачене зростання протиправних вчинків, що скоюються неповнолітніми. Правовий статус дітей як громадян держави у вітчизняній правовій системі не залишається поза увагою та знаходить документальне відображення у низці нормативно-правових актів. У законодавчих актах зафіксовано новий погляд на становище дітей, визначено пріоритетність їх інтересів, значення останніх для благополуччя суспільства. Але значна частина вказаних норм має насамперед декларативний, ніж практичний, характер. Це призвело до того, що законодавство про права дитини здебільшого не реалізується, а то й просто порушується. Відсутність чіткого механізму контролю за його виконанням та неспроможність державного забезпечення неухильного дотримання гарантованих дитині прав, позбавляє її надійного соціального захисту. Жорсткі реалії сучасного економічного, соціально-демографічного і культурного становища у нашій країні об'єктивно довели не тільки безсилля держави у вирішенні проблем неповнолітніх, а й те, що сьогодні діти залишені сам-на-сам зі своїми проблемами, методи і шляхи розв'язання яких вони обирають самостійно. Прямий наслідок цього – збільшення кількості підлітків, чия поведінка виходить за межі моральних і правових норм і які стають об'єктом нагляду правоохоронних органів.

Як свідчать дані МВС України, тільки у 2011 році виявлено 42520 неповнолітніх правопорушників, за вчинення адміністративних правопорушень затримано 17191 особу; 12960 неповнолітніх було притягнуто до адміністративної відповідальності. Крім того, 1386 осіб притягнуті до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративних проступків у складі груп, з них – 1038 неповнолітніх [1]. Аналіз стану і причин протиправної поведінки неповнолітніх свідчить, що у більшості випадків вона є наслідком недбалого виконання батьками своїх обов'язків по вихованню дітей або ж неправомірних дій саме батьків або осіб які їх замінюють. Відповідно до адміністративного законодавства батьки або особи, які їх замінюють, як спеціальні суб'єкти можуть бути притягнені до адміністративної відповідальності за ухилення від виконання своїх обов'язків з навчання і виховання дітей чи у разі вчинення неповнолітніми особами, котрі не досягли віку юридичної відповідальності за адміністративне правопорушення або скоєння злочину. Та чи

завжди відповідальність батьків за вчинене діяння дітей є ефективним способом у боротьбі з неповнолітньою злочинністю?

В сучасних умовах адміністративна відповідальність не виконує своїх функцій у боротьбі з девіантною поведінкою неповнолітніх, оскільки при притягненні останніх до адміністративної відповідальності до них (у переважній більшості випадків) застосовуються заходи виховного впливу, передбачені ст. 241 Кодексу України про адміністративні правопорушення, які не є адміністративними стягненнями і не призводять до настання юридичних наслідків для правопорушника [2].

Застосування відповідних заходів до неповнолітніх правопорушників не дає бажаного результату, оскільки безкарність призводить до безвідповідальності. Спеціальної уваги потребує питання про доцільність застосування до неповнолітніх деяких адміністративних стягнень. Доведено, що при існуючому порядку накладення адміністративних стягнень порушується принцип особистої відповідальності особи, тому що, як правило, негативні наслідки настають для батьків або осіб, які їх замінюють. Доцільніше було б до неповнолітніх, які вчинили адміністративне правопорушення, застосовувати такий примусовий захід як громадські роботи.

Незважаючи на значну кількість спеціальних органів, установ та організацій, які наділяються відповідними повноваженнями щодо неповнолітніх, відсутні належна координація їх діяльності, системність роботи, має місце дублювання функцій. Діяльність названих органів, як єдиної системи, неефективна у боротьбі з правопорушеннями серед неповнолітніх та вихованні їх у дусі поваги до закону. Потрібно внесення змін щодо оптимізації діяльності органів та служб у справах неповнолітніх. Потрібно надати службам у справах неповнолітніх право притягати до адміністративної відповідальності посадових осіб, винних у порушенні прав неповнолітніх.

На підставі вище сказаного можна зробити висновок про необхідність розбудови системи служб у справах неповнолітніх на місцевому рівні без залучення допоміжних коштів, сформувавши їх за рахунок існуючих штатів різних галузевих служб: управлінь освіти (проблеми профілактики правопорушень серед учнів шкіл), управлінь соціального захисту (багатодітні сім'ї, сироти, одинокі матері), служб зайнятості (проблеми працевлаштування), педагогів-організаторів за місцем проживання, соціальних служб для молоді, податкових інспекцій (контроль за навчальними та дитячими закладами) та інших установ, які за змістом своєї роботи дублюють обов'язки служб у справах неповнолітніх.

Література

1. Горбач О.В. Особливості адміністративної відповідальності неповнолітніх // Підприємництво, господарство і право.– 2010.– № 5.– С. 66-68.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення.– Х., 2003.

УДК 342.9(043.2)

Розум І.О.,
асистент,
Меренкова В.О.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

На сучасному етапі розвитку нашої держави активно йде закріплення на законодавчому рівні механізму правового регулювання адміністративної відповідальності юридичних осіб. В Україні інститут відповідальності юридичних осіб стає активно затребуваним і виправданим ще й внаслідок того, що в нашій державі виникає безліч господарюючих суб'єктів (акціонерні товариства, товариства з обмеженою відповідальністю і т.д.), які часто не мають, на відміну від державних підприємств, ясної і формально встановленої структури управління, або приховують її. Велика кількість нормативно-правових актів в цій сфері свідчить про те, що адміністративна відповідальність юридичних осіб має тенденцію до глибшого і ретельнішого законодавчого закріплення. Це виявляється в ухваленні нормативно-правових актів, які зокрема регулюють залучення юридичних осіб до адміністративної відповідальності в різних областях суспільних відносин. До таких актів зокрема відносяться: Закон України "Про захист від недобросовісної конкуренції" від 7.06.1996; Закон України "Про забезпечення санітарного і епідемічного благополуччя населення" від 24.02.1994; Закон України "Про виключну (морську) економічну зону України" від 16.05.1995 та інші. Юридична особа може бути притягнута до адміністративної відповідальності, якщо в її діянні виявлені встановлені в законі ознаки елементів правопорушення. Головним таким елементом є об'єкт адміністративного правопорушення. Загальний об'єкт посягання, відповідно до нині діючого Кодексу – державний та громадський порядок, власність, права і свободи громадян, встановлений порядок управління. Кваліфікуюче значення для при-